

GRAD JE SKLOPIO OČI

Katarina Brešić, 4.a

Moj je Grad umoran. Osjećam njegove spore otkucaje srca, mogu osjetiti svaki dobiveni udarac, svaku srušenu zgradu, svaki izgubljeni vrisak. Nalazim se u bolnici gdje su mi rekli da sam siguran, iako se ja nikad nisam osjećao toliko nesigurno. Izložen i bespomoćan, beskoristan, ostavljen da slušam vapaje moga Grada. Moje su me noge još prije petnaest dana iznevjerile i od tada ležim u krevetu zajedno sa još stotinjak ljudi u skućenim prostorijama bolničkog podruma. Od mojeg dolaska rijetko koga sam čuo da plače. Čak su i malene bebe tiho kao da i same mogu razumjeti ozbiljnost ove situacije u kojoj smo se našli. Tko zna, možda i one mogu čuti bolne uzdisaje moga Grada? Moje ime koje sam dobio prije osamnaest godina je nebitno, kao i godine, jer moja je mladost umrla onog dana kada je pala prva granata. Nisam s nikim pričao već toliko dugo da sam imao osjećaj da su mi se usne zalijepile, da ih više nikada neću moći otvoriti. Osmijeh mi je nestao onda kada su mi ubili oca, onda kada je netko odveo moju majku. Medicinske sestre i dalje su zračile vedrinom, ali mogao sam vidjeti da je to samo maska, mogao sam naslutiti iz njihovih pogleda da su i one, kao i ja, nekoga izgubile. Ostali gosti ovoga luksuznog hotela zaneseno su gledali u strop, a kada bi došao netko novi odvratili bi pogled s tog tamnog neba da ga upitaju da li je vidio nekog njihovog, da ga upitaju kako danas izgleda naš Grad. Brzo bi poglede vratili nazad k stropu kao da će im on dati odgovore na ta teška pitanja. Postojali su i oni vedriji, optimističniji. Oni su svaki dan najavljivali dobru prognozu, kartali su, čavrljali, a ako su mogli hodati pomagali su zaposlenicima. Ja nisam gledao u strop, niti sam čavrljao već sam čitao neke romane koje mi je odmah pri dolasku donio jedan mladi bolničar koji je očito mogao pročitati užas s moga lica.

Otkada sam došao na ovaj odjel preminulo je dvoje ljudi, Jedan mladić prestrašena pogleda i jedan starac koji je otišao sa smiješkom, kao da je taj trenutak već dugo čekao. Mladog vojnika poznao sam iz škole, bio je ,kao i ja, na samom kraju svoga školovanja kada su se škole zatvorile, a mi smo umjesto na fakultet krenuli u rat. Knjige su bile moj bijeg iz tog podruma, one su me odvele gore, iznad zemlje, natrag k mojoj obitelji i bar sam nakratko mogao vratiti vrijeme i zaustaviti vrisakove Grada. Kada sam ih čitao nisam osjećao glad ni bol. Osjećao sam se sretno. No nisam uvijek mogao čitati. Nekad ne bi bilo struje, a ponekad bi me uspavali lijekovi i vratili u snove koji su već tako dugo noćne more. Danas su moji zavoji ponovno popustili pa sam strpljivo čekao da netko dođe i promijeni ih. Bilo me toliko sram što nisam gore da pomognem i nisam htio opterećivati bolničare koji su danonoćno radili i pomagali. Jutros je došlo novih šezdeset pacijenata pa sam odlučio da moje noge moraju pričekati. Maleni dječak koji nije mogao imati više od pet godina znatizeljno se ogledavao oko prostorije. Lice mu je bilo prljavo, a ruka zamotana gipsom. Zagledao se u mene i lagano nakrivio glavu smiješeći se. Bilo je teško odoljeti njegovom izrazu lica pa sam se i ja nasmiješio, barem nakratko. On mi je prišao i krenuo pričati sa mnom. Pričao je

brzo i bez stajanja, bez pitanja i njegove su me riječi i smiješne djetinje priče toliko nasmijavale da su se ljudi oko nas ogledavali kao da su tek sada shvatili da sam tu. Uskoro je njegova priča postala glavna atrakcija odjela i svi su se okupili i slušali ga s iskrenim smiješkom na usnama. Nekako sam uz njega zaboravio na bol, bio je kao jedna od mojih knjiga, no još i bolji jer se činilo kao da ,za razliku od mojih knjiga, on nema zadnje stranice. Pričao je o svojoj ruci i gipsu i o svojoj kosi, kako se ne želi ošišati, pričao nam je o svome tati koji mu duguje sladoled, o svojoj sestri koja ga jako živcira jer se ponaša kao mama, a samo je dvije godine starija... On nije shvaćao što se događa, ostao je naivno dijete, a to tako dugo nismo vidjeli. Granate koje su svakodnevno padale iznad nas postale su samo pozadinska buka koju više nitko nije osluškivao, a prašina koja je padala na nas nije nas više tjerala na kašalj. Tako je taj dječak postao junak našeg odjela. Shvatio sam da čovjek ne treba imati pušku, košulju, pa čak ni noge da bi nekome pomogao. On nas je spasio. Više nitko nije gledao u strop, a sve su oči sjajile od sreće kada je on pričao. Nije bio svjestan da nas je spasio i nije to mogao razumjeti. Bilo mu je samo pet godina. Bila je sredina studenog kada se prvi puta nakon mjesec dana dječak nije pojavio. Mislili smo da je zaspao, ali kada je sestra došla podijeliti kruh rekla nam je da sumnja da će dječak više dolaziti k nama. Njegovog oca danas su donijeli i odmah je preminuo. U ruci je držao otopljeni sladoled, nitko nije znao otkud mu takvo nešto jer nitko nije okusio ništa osim starog kruha već mjesecima. Sladoled je navodno dječak dao nekom starcu. I tako je pao posljednji heroj našeg odjela. Sada osjećam, bolje nego ikad prije, muke i bol moga Grada. Čujem mu disanje, svaki otkucaj njegovog bila osjećao sam kao otkucaje svoga. Večer je. Znam to jer sestra dolazi s lijekovima koji će me uspavati. Baci pogled na moje noge. Po njenom pogledu znam da nije dobro. Ona više ne stavlja lažnu masku. Sada više ne zna kako sakriti tugu. Popijem tablete, danas ih je više nego prije. Spavam.

Jutro je. Budi me plač. Saznalo se nekoliko sati prekasno, moj je Grad pao. Iz mojih očiju ne cure suze. Miran sam i pokušavam smiriti ostale u prostoriji. Na ulazu u odjel pojavi se dječak. Ne bilo koji dječak. Naš junak, taj dječak. Gleda mene i prilazi mi. Krene pričati. Priča o svom ocu i o tome kako mrzi sladolede. Opet zavlada tišina. Samo slušamo njega koji sada sjedi pokraj mene i govori mi kako bi mogao tu i tamo oprati noge. Smijemo se. Tako nam je drago da je tu da isprva ni ne čujemo viku i netipičnu dernjavu po hodnicima. A onda se budimo iz sna. Dječak prestane pričati, a mi se prestanemo osmjehivati. Pojave se oni ljudi za koje sam siguran da su ubojice moga Grada. Vode nas van. Ja već skoro dva mjeseca nisam stao na noge. Ne mogu hodati, ali moram, oni me tjeraju. Oni nas vode van i poslože nas u vrstu. Mene, zajedno sa još nekoliko bolničara i još puno pacijenata koji, kao i ja , jedva hodaju, izdvoje iz te čudnovate vrste. Moj je zavoj pao na zemlju zbog težine krvi koju on više nije mogao podnijeti. Padam na pod, ali oni me tjeraju naprijed. Sjetim se onog dana kada sam tu došao. Drveće je još uvijek bilo obučeno, a Grad me ohrabrivao dok su me nosili prema bolnici. Zatvaram oči. Ne mogu dalje. „Vi ste ovdje sigurni“, rekli su nam tada. Sada je moj Grad sklopio oči.